

Harlan Koben

NEDOSTAJEŠ MI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben
MISSING YOU

Copyright © 2014 by Harlan Coben

Posvećeno Reju i Morin Klark

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prvo poglavlje

Ket Donovan se spustila s barske stolice svog oca spremajući se da izađe iz *O'Malijevog paba* kad joj je Stejsi rekla: „Neće ti se dopasti ono što sam uradila.“

Ton kojim je to izgovorila naterao je Ket da stane u pola koraka. „Šta?“

O'Malijev pab nekada je bio bar policajaca stare garde. Ketin deda je tamo visio. Isto tako i njen otac i njihove kolege, njujorški policajci. Sada je pretvoren u bar za japije, studente buržuje, volstritske face, glupave pozere. Bio je prepun tipova koji su ispod crnih odela nosili čisto bele košulje, gajili dvodnevne bradice, sređivali se do krajnosti ne bi li delovali nesređeno. Ti mekani muškarci s isuviše isfriziranom kosom, zlobno su se smeškali i naručivali votku *ketel van* umesto *grej gus* jer im je u televizijskoj reklami rečeno da to piju pravi muškarci.

Stejsi je pogledom šarala po baru. To izbegavanje nije se dopadalo Ket.

„Šta si uradila?“, pitala ju je.

„Opa!“, uzviknula je Stejsi.

„Šta je?“

„Zreli udesno.“

Ket se okrenula i virnula na tu stranu.

„Vidiš li ga?“, pitala je Stejsi.

„Da, da.“

Što se tiče enterijera, *O'Mali* se s godinama i nije mnogo promenio. Naravno, stari konzolni televizor zamenjen je gomilom tankih ekrana koji su prikazivali odveć širok izbor utakmica – koga je zanimalo kako su prošli *Ojlersi* iz Edmingtona? – ali osim toga, *O'Mali* je sačuvaao policijski duh i upravo se to dopadalo onim pozerima, ta veštačka autentičnost, koja je potiskivala sve što je ovaj bar činilo posebnim, pretvarajući ga u nešto nalik eksponatu u Diznilendu na Floridi.

Ket je jedina od policajaca ostala verna tom mestu. Drugi su posle smene odlazili kući ili na sastanke anonimnih alkoholičara. Ket je i dalje dolazila i pokušavala da tiho sedi na očevoj staroj stolici, okružena duhovima, posebno te večeri, pošto ju je iznova mučilo ubistvo oca. Samo je želela da bude tamo, da oseti očevo prisustvo, da – koliko god to otrcano zvučalo – u njemu pronade snagu.

Ali kreteni je nisu ostavljali na miru.

Na primer, ovaj zreli – skraćeno za svakog tipa koji je zreo za udarac posred njuške – počinio je klasični greh zrelih. Nosio je naočare za sunce. U jedanaest sati uveče. U slabo osvetljenom baru. Među ostalim optužnicama zrelih bili su: lanac na novčaniku, marama na glavi, raskopčana svilena košulja, pregršt tetovaža (posebnu kategoriju činili su oni s tribalima), identifikacione pločice kada dotični nije služio vojsku, kao i ogroman beli ručni sat.

Zreli se blentavo osmehivao nazdravljajući čašom prema Ket i Stejsi.

„Sviđamo mu se“, rekla je Stejsi.

„Ne odugovlači više. Šta mi se neće dopasti?“

Kada se Stejsi okrenula prema njoj, Ket je na licu zrelog – koje je svetlucalo od preskupog losiona – jasno spazila razočaranje.

Taj pogled videla je milijardu puta. Stejsi se dopadala muškarcima. U stvari, ne – to je preblago rečeno. Stejsi je bila zgodna da ti pamet stane. U njenom društvu, muškarcima su istovremeno klecala kolena i ponašali su se glupo. Ali pre svega ovo drugo. Ponašali su se baš mnogo glupo.

Zbog toga je verovatno bila greška družiti se s nekim poput Stejsi – muškarci su uglavnom zaključivali da nemaju šanse kod žene koja tako izgleda. Činilo im se da je nepristupačna.

Za razliku od nje, Ket nije ostavljala takav utisak.

Zato se zreli i naoštrio na nju; spremao se da izvede prvi potez. Nije pošao prema njoj, već je ljigavo dogmizao.

Stejsi se uzdržala da se ne nasmeje. „Ovo će biti dobro.“

Ket ga je s prezirom hladno pogledala nadajući da će ga tako obeshrabriti, ali to ga nije odvratilo. Doplesao je do nje u ritmu neke melodije koja je svirala samo u njegovoj glavi.

„Ćao, mala“, rekao je. „Je l' se zoveš Vaj-faj?“

Ket je sačekala.

„Zato što osećam *vezu*.“

Stejsi je prsnula u smeh.

Ket je, međutim, samo zurila u njega. A on je nastavio.

„Volim sitne ribe, znaš? Ti si baš nekako divna. Prava čigra, jesam li u pravu? Znaš li šta bih ja zavrteo? Tebe.“

„Upale li ti ikad te fore?“, upitala ga je Ket.

„Još nisam završio.“ Zreli se nakašljao pokrivajući rukom usta, pa izvadio ajfon i pokazao ga Ket. „Ej, mala, čestitam – upravo si izbila na vrh moje liste šta treba odraditi.“

Stejsi je bila oduševljena.

Ket je upitala: „Kako se zoveš?“

Izvio je obrvu. „Kako god ti želiš, mala.“

„Je l' može Redak Smarač?“ Ket je otkopčala blejzer i otkrila oružje u futroli. „Posežem za pištoljem, Retki Smaraču.“

„Dovraga, ženo, jesi li mi ti novi šef?“ Pokazao je na svoje međunožje. „Pošto si mi upravo digla platu.“

„Gubi se.“

„Moja ljubav prema tebi je poput dijareje“, rekao je zreli.

„Prosto je ne mogu zadržati u sebi.“

Ket je zgroženo piljila u njega.

„Preterao sam?“, upitao je.

„Čoveče, to je stvarno odvratno.“

„Jeste, ali kladam se da tako nešto dosad nisi čula.“

Dobio bi tu opkladu. „Odlazi. Odmah.“

„Ozbiljno?“

Stejsi samo što nije pala sa stolice od smeha.

Počeo je da se udaljava. „Čekaj. Je li ovo test? Redak Smarač – je l' to neki kompliment ili šta?“

„Odlazi.“

Slegnuo je ramenima, okrenuo se, pogledao Stejsi i pomislio: „Zašto da ne?“ Odmerio joj je izduženo telo od glave do pete, pa kazao: „Reč dana je noge. Ajmo kod tebe da raširimo tu reč.“

Stejsi je i dalje uživala. „Uzmi me, Retki Smaraču, odmah, ovde.“

„Stvarno?“

„Ne.“

Redak Smarač je opet pogledao Ket – a ona je stavila ruku na dršku pištolja. Digao je ruke uvis i odgmizao.

Ket je upitala: „Stejsi?“

„Hm?“

„Zašto ovakvi tipovi uvek misle da imaju šanse kod mene?“

„Zato što izgledaš slatko i živahno.“

„Ja nisam živahna.“

„Nisi, ali tako izgledaš.“

„Ozbiljno, izgledam li kao baš takva gubitnica?“

„Izgledaš oštećeno“, rekla je Stejsi. „Nije mi drago što to kažem. Ipak to oštećenje... ono se širi oko tebe poput neke vrste feromona kojoj kreteni ne mogu da odole.“

Obe su otpile po gutljaj pića.

„Dakle, šta mi se neće dopasti?“, ponovo je pitala Ket.

Stejsi je pogledala prema Retkom Smaraču. „Sad mi ga je žao. Možda da mu ponudim nešto na brzaka?“

„Ne počinji.“

„Šta?“ Stejsi je razmetljivo prekrstila one bahato duge noge i osmehnula se Retkom Smaraču. Njegov izraz lica podsetio je Ket na psa koga su predugo ostavili zatvorenog u kolima. „Misliš li da mi je suknja prekratka?“

„Suknja?“, začudila se Ket. „Mislila sam da je to kaiš.“

Stejsi je bila zadovoljna. Obožavala je pažnju. Volela je da pokupi nekog muškarca jer je smatrala da će mu veza za jedno veće s njom na neki način izmeniti život. Ali to je predstavljalo i deo njenog posla. Ona je bila vlasnica privatne detektivske agencije sa još dve prelepe žene. Njihova specijalnost? Hvatanje (doslovno hvatanje u klopku) nevernih muževa.

„Stejsi?“

„Hm?“

„Šta mi se neće dopasti?“

„Ovo.“ Sve vreme izazivajući Retkog Smarača, Stejsi joj je pružila parče papira. Ket ga je pogledala i namrštila se.

KD8115

*HottestSexEvah**

„Šta je ovo?“

* Engl.: najvreliji seks svih vremena. (Prim. prev.)

„KD8115 – to je tvoje korisničko ime.“

Ketini inicijali i broj značke.

„*HottestSexEvah* ti je lozinka. I pazi na velika slova.“

„I za šta je ovo?“

„Za veb-stranicu. *YouAreJustMyType.com*.“*

„Šta?“

„To je stranica za upoznavanje preko interneta.“

Ket je napravila grimasu. „Molim te reci mi da se šališ.“

„Otmjena je.“

„To isto kažu i za striptiz-klubove.“

„Uplatila sam ti članarinu“, nastavila je Stejsi. „Važi godinu dana.“

„Reci mi da se šališ.“

„Ne šalim se. Radim nešto za tu firmu. Dobri su. Ne zavarajmo se. Potreban ti je neko. Želiš nekoga. A ovde ga nećeš pronaći.“

Ket je uzdahnula, ustala, klimnula glavom barmenu, momku po imenu Pit, s licem glumca koji uvek igra barmena Irca – što je u stvari i bio. Pit je i sam klimnuo, što je značilo da će staviti pića na Ketin račun.

„Ko zna?“, rekla je Stejsi. „Možda na kraju upoznaš gospodina Pravog.“

Ket je već otvarala vrata. „Mnogo verovatnije gospodina Retkog Smarača.“

KET JE OTKUCALA „*YouAreJustMyType.com*“, ušla na stranicu pa unela svoje novo korisničko ime i onu prilično sramnu lozinku. Namrštila se kad je na vrhu stranice videla nadimak koji joj je Stejsi izabrala:

* Engl.: baš ti si moj tip. (Prim. prev.)

Slatka i živahana!

„*Izostavila je oštećena*“, promrmljala je sebi u bradu.

Ponoć je prošla, ali Ket ni inače nije mnogo spavala. Žive-la je u kraju koji je bio isuviše prefinjen za nju – Zapadna šezdeset sedma ulica kod zapadnog dela Central parka, u ateljeu. Pre sto godina, ova i okolne zgrade, među njima i čuveni *Otel dez artist*, udomljavali su pisce, slikare, intelektualce – umetnike. Prostrani stanovi, nalik onima iz Starog sveta, gledali su prema ulici, a pozadi su bili manji umetnički ateljei. S vremenom su i stari umetnički ateljei pretvoreni u stanove s jednom spavaćom sobom. Ketin otac, policajac koji je posmatrao svoje prijatelje kako se bogate samo kupovinom nekretnina, pokušao je isto. Ovaj stan je jeftino kupio od čoveka kome je spasao život.

Ket je ovde prvi put stanovala kao studentkinja na Univerzitetu Kolumbija. Platila je svoje elitno obrazovanje stipendijom njujorške policije. Životni plan bio joj je da završi prava i počne da radi za veliku renomiranu njujoršku kompaniju, te da konačno napusti ukletu porodičnu tradiciju policijske službe.

Avaj, nije tako ispalo.

Čaša crnog vina stajala joj je pored tastature. Ket je previše pila. To je bilo opšte mesto – policajac koji previše pije – ali opšta mesta su ponekad tu s razlogom. Dobro je funkcionisala. Nije pila na poslu. Alkohol joj zaista nije primetno uticao na život, osim ukoliko nije kasno uveče telefonirala ili čak donosila odluke, pa one nisu bile, ovaj, baš najsajnije. S godinama je naučila da posle deset uveče isključi mobilni i da ne prilazi mejlu.

Ipak, sada je kasno uveče proveravala nasumično izabrane muškarce na toj stranici za upoznavanje.

Stejsi joj je postavila četiri fotografije. Profilna slika bila je isečena sa grupne fotografije deveruša snimljene na nekom prošlogodišnjem venčanju. Ket je pokušala da posmatra sebe objektivno, ali to nije bilo moguće. Mrzela je tu sliku. Na njoj je izgledala nesigurno, jedva se osmehivala, skoro kao da čeka da joj neko lupi šamar ili tako nešto. Svaka fotografija – sad kad je prošla kroz bolni ritual njihovog pregledanja – isečena je iz grupne slike i na svakoj je izgledala kao da je trepnula.

U redu, dosta joj je sopstvenog profila.

Na poslu su jedini muškarci koje je sretala bili policajci. Nije ih želela. Oni su bili dobri ljudi, ali loši muževi. To je isuviše dobro znala. Kada joj se baka smrtno razbolela, njen deda nije bio sposoban da se izbori s time, te je bežao sve dok nije bilo prekasno. Deko to nikada sebi nije oprostio. U svakom slučaju, Ket je tako verovala. Bio je usamljen, i dok je mnogima predstavljao heroja, deka se prepao i povukao onda kada je bio najpotrebniji. Nije mogao da živi s tim, a službeni revolver mu je stajao na gornjoj kuhinjskoj polici, tamo gde ga je oduvek držao, pa je jedne noći, sedeći sam za kuhinjskim stolom, ustao, uzeo ga i...

Tras.

Tata je takođe odlazio i nestajao na po nekoliko dana. Mama je bila posebno vesela kad bi se to dogodilo – što je situaciju činilo još strašnijom i jezivijom – ili se pretvarala da je on na nekom tajnom zadatku ili je samo ignorisala njegov nestanak, bukvalno kao da se ništa nije desilo. A nekih nedelju dana kasnije, sveže obrijani tata ušetao bi s osmehom, noseći buket ruža za mamu – i svi bi se ponašali kao da je to normalno.

YouAreJustMyType.com. Ona, slatka i živahna Ket Donovan, bila je na internet stranici za upoznavanje. Čoveče, to

joj je baš bio jedan od boljih poteza! Podigla je čašu vina, nazdravila prema ekranu računara i otpila poveći gutljaj.

Nažalost, pronaći životnog partnera u svetu više nije lako. Drugačije je sa šemama za seks. To je prosto. U stvari, upravo se to i očekivalo, to je bila prećutna istina na veb-stranicama za upoznavanje. Iako je, kao i svaka devojka, volela telesna zadovoljstva, znala je da, kad prebrzo odeš u krevet s nekim, šanse za ozbiljnu vezu, bilo to pravedno ili ne, znatno ti se umanjuju. Na to nije gledala s moralnom osudom. Prosto je bilo tako.

Računar je zazvonio. Iskočio je oblačić s porukom:

Imamo partnera za tebe! Klikni ovde da vidiš ko bi mogao da bude savršen za tebe!

Iskapila je vino. Razmišljala je da li da naspe još jednu čašu, ali stvarno je dosta. Preispitavši se, shvatila je očiglednu mada neizrečenu istinu: želela je nekoga u svom životu. Imaj hrabrosti da to priznaš sebi, važi? Uprkos tome što je težila da bude nezavisna, Ket je želela muškarca, partnera, nekoga noću u svom krevetu. Nije patila zbog toga niti je po svaku cenu htela to, čak se nije ni previše trudila da to ostvari. Međutim, nije bila stvorena da bude sama.

Počela je da klikće kroz profile. Da bi dobio, moraš da igraš, zar ne?

Jadno.

Neke muškarce eliminišeš čim vidiš njihove profilne fotografije. Kad bolje razmisliš, to i jeste ključno. Ti brižljivo izabrani portreti bili su u svakom smislu prvi (veoma kontrolisan) utisak. Stoga on mnogo kazuje.

Dakle: ako si svesno izabrao da nosiš šešir fedora, to automatski znači da ne odgovaraš. Ako si izabrao da ne obučeš

majicu, bez obzira na to koliko dobro građen bio, automatski ne. Ako imaš blutut slušalicu zdenutu u uho – au, ti si *baš* tražen! – automatski ne. Ako imaš trouglić brade ispod donje usne ili nosiš prsluk ili namiguješ ili gestikuliraš ili izabereš majicu boje mandarine (lična predrasuda) ili držiš naočare navrh glave, automatski ne, ne i ne. Ukoliko ti je ime na profilu Pastuv, SeksiDečko, BogatiLepotan, ZadovoljavačDama – jasno je.

Ket je otvorila nekoliko profila na kojima su muškarci izgledali... recimo pristupačno. Svi opisi bili su im tužno i deprimirajuće isti. Svaki čovek na toj veb-stranici uživao je u šetnji plažom i izlascima na večeru, u vežbanju, u egzotičnim putovanjima, u degustaciji vina, u pozorištu i muzejima, u aktivnom životu i rizikovanju i u velikim pustolovinama – ipak, podjednako bi bili zadovoljni i u jednostavnom uživanju, kao što je gledanje filmova kod kuće, odlazak na kafu, kuvanje, čitanje knjige. Svaki tip je tvrdio da je smisao za humor najvažnija vrlina za kojom traga kod žena – jeste, kako da ne – pa se Ket pitala je li „smisao za humor“ eufemizam za „velike sise“. Naravno, svaki muškarac je željeni oblik tela opisivao kao sportski, vitak, pa još s oblinama.

To je bar zvučalo preciznije, a svakako je i iskreno.

Profili nikada ne odslikavaju stvarnost. Umesto da se predstaviš onakvim kakav jesi, profil ti je bajan, ako ne i uzaludan izraz onoga što *misliš* da jesi ili onoga što želiš da potencijalni partner pomisli da jesi – a najčešće profili (čoveče, psihijatri bi imali pune ruke posla) jednostavno oslikavaju ono što bi želeo da budeš.

Ličnih izjava bilo je u obilju, ali da je trebalo da ih sumira u jednoj reči, to bi najverovatnije bilo *limunada*. Prva je glasila: „Svakog jutra život je prazno platno koje treba oslikati“ – klik. Neki su ciljali na iskrenost uporno ponavljajući kako su

iskreni. Neki su je lažirali. Neki su bili nadmeni ili razmetljivi, nesigurni ili ubogi. Kad je Ket bolje razmislila, takvi su baš i u stvarnom životu. Većina se jednostavno previše trudi. Vonj očaja probijao je u naletima kroz ekran poput loše kolonjske vode. Stalna priča o srodnim dušama odbijala ju je, najblaže rečeno. U stvarnom životu teško je pronaći nekoga s kim bismo hteli da izađemo na više od jednog sastanka, mislila je Ket, a ipak na neki način očekujemo da ćemo preko veb-stranice odmah pronaći osobu pored koje ćemo želeti da se budimo do kraja života.

Samoobmanjivanje – ili možda nada umire poslednja?

To je druga strana priče. Lako je biti ciničan i podsmevati se, ali kad je bolje pogledala, shvatila je nešto što ju je pogodilo posred srca: svaki profil je bio životna priča. Prosto je, ali iza svakog šablonskog, molećivog profila krije se još jedno ljudsko biće sa svojim snovima, težnjama i željama. Ti ljudi se nisu uzalud prijavili, platili članarine i napisali sve one podatke. Razmisli: svako od tih usamljenih muškaraca došao je na tu stranicu – prijavio se i kliktao po profilima – s nadom da će tog puta biti drugačije, s nadom da će ipak upoznati tu osobu koja će na kraju postati najbitnija u njegovom životu.

Opa! Samo pusti da te ovo saznanje nakratko preplavi.

Ket je utonula u tu misao prelazeći sve brže preko profila, dok se lica tih muškaraca – onih što su tamo stigli s nadom da će naći „onu pravu“ – od brzine nisu zamutila do neprepoznatljivosti, kad je ugledala njegovu fotografiju.

Nekoliko sekundi mozak joj nije verovao u ono što joj rođene oči vide. Trebao joj je još sekund da prekine da pritiska dugme miša i da se profilna slika ukoči i izoštri. Ket se uspravila i duboko udahnula.

Nemoguće.

Surfovala je brzo i razmišljala o muškarcima iza fotografija, njihovim životima, željama i nadama. Um joj je odlutao – a u tome su bile i njena snaga i slabost kao policajca – nije se nužno usredsređivala na ono što je neposredno pred njom, već je bila sposobna da sagleda sve u perspektivi. U snagama reda i zakona to je značilo da je u stanju da uvidi mogućnosti, putanje bekstva, rezervne scenarije, ličnost koja se skriva uprkos preprekama, varke, obmane i vrdanje.

Ipak, to je značilo i da joj nekad promakne ono očigledno.

Počela je da se vraća pritiskajući strelicu.

Nemoguće je da je to on.

Slika je bila tek puki treptaj. Pored sveg onog razmišljajnja o pravoj ljubavi, srodnoj duši, onome s kim bi želela da provede ceo život – zar bi se moglo zameriti njenoj mašti što je obmanjuje? Prošlo je osamnaest godina. Nekoliko puta ga je pijana tražila preko *Gugla*, ali našla je samo nekoliko njegovih starih članaka. Ništa novije. To ju je iznenadilo i podstaklo joj radoznalost – Džef je bio sjajan novinar – ali šta je još mogla da uradi? Padala je u iskušenje da sprovede malo temeljniju istragu o njemu. Tako nešto ne bi iziskivalo mnogo napora s obzirom na to šta joj je zanimanje. Međutim, nije volela da koristi svoje službene veze za privatne stvari. Takođe je mogla da zamoli Stejsi, ali čemu to?

Džef je otišao.

Juriti, pa čak i proveravati na *Guglu* bivšeg ljubavnika bilo je više nego jadno. U redu, Džef joj je bio nešto više. Mnogo više. Ket je nesvesno palcem dodirnula domali prst. Prazno. Ali nije uvek bilo tako. Džef ju je zaprosio radeći sve kako treba. Dobio je pristanak njenog oca. Obavio je to klečeći. Nije bilo otrcano. Nije sakrio prsten u desertu niti je zaprosio preko semafora na Medison Skver Gardenu. Bilo

je sa stilom, romantično i staromodno jer je znao da bi ona baš tako želela.

Oči su joj se punile suzama.

Prolazila je unazad kroz asortiman lica i frizura, kroz čitave ujedinjene nacije prigodnih neženja, a onda joj se prst zaustavio. Za trenutak je samo nepomično zurila, nije ni disala.

Zatim joj se oteo jecaj.

Izenada joj se vratila stara tuga. Duboka rana je ponovo zabolela, kao da je Džef upravo izašao na ta ista vrata, sad, ovog trenutka, a ne pre osamnaest godina. Drhtavom rukom je posegnula prema ekranu – i dodirnula njegovo lice.

Džef.

I dalje je prokleta zgodan. Malo je ostario, osedeo na slepoočnicama, ali mu je odlično stajalo. Mogla je to da nasluti. Džef je bio od onih muškaraca koji s godinama sve bolje izgledaju. Mazila mu je lice. Suza joj je skliznula.

O čoveče, pomislila je.

Pokušala je da se sabere, pokušala je da sagleda situaciju iz drugačije perspektive, ali soba se okretala i nije bilo šanse da je sad zaustavi. Još drhtavom rukom pritislula je miša i uveličala profilnu sliku.

Ekran je zatreperio, otvorila se nova stranica. Džef, u flanelskoj košulji i farmerkama, stajao je s rukama u džepovima. Tako izrazito plavih očiju da bi čovek uzalud tražio rub kontaktnog sočiva. Tako zgodan. Tako prokleta lep. Izgledao je sportski, u kondiciji, i sad, uprkos svemu, u dubini njene duše počelo je novo komešanje. Na sekund je bacila pogled u spavaću sobu. Ovde je živela i kada su bili zajedno. Posle njega je bilo drugih muškaraca u toj sobi, ali ništa nije bilo ni prineti onome što je doživela sa svojim verenikom. Kako god to zvučalo, Džef je doprinomio da svaki deo nje bruji i

peva. Ta bitna razlika nije proizlazila iz neke posebne tehnike, veličine niti bilo čega sličnog. Posredi je bilo – mada ne zvuči baš erotski – poverenje. Upravo je to činilo seks neverovatnim. Ket se s njim osećala sigurno. S njim je stekla samopouzdanje, osećala se prelepo, neustrašivo i slobodno. Na trenutke bi je izazivao, kontrolisao, uspevao da dobije ono što želi, ali nikad se zbog njega nije osećala ranjivo i nesigurno.

Posle njega, s drugim muškarcima, Ket nije bila u stanju da se prepusti na isti način.

Progutala je knedlu i kliknula na link za ceo profil. Njegova izjava je bila jednostavna i, kako je Ket pomislila, savršena: Hajde da vidimo kako će biti.

Bez pritiska. Bez veličanstvenih planova. Nema preduslova ni garancija niti prevelikih očekivanja.

Hajde da vidimo kako će biti.

Bacila je pogled na odeljak sa statusom. Poslednjih osamnaest godina bezbroj puta se pitala šta se desilo s njim, tako da se nametalo očigledno pitanje: šta se to dogodilo u Džefovom životu da je sada na veb-stranici za samce?

Isto tako, šta se dogodilo s njom?

Status je glasio: Udovac.

Još jedno iznenađenje.

Pokušala je da zamisli kako se Džef oženio, živio sa suprugom, voleo je, a ona mu je umrla. To nije mogla da savlada. Ne odmah. Blokerala se. Što je u redu. Samo ga prevaziđi. Nema razloga zadržavati se na tome.

Udovac.

Ispod toga, još jedan udarac: Jedno dete.

Nisu bili navedeni ni pol ni godine, uostalom to i nije bilo važno. Svako otkriće, svaka nova činjenica u vezi sa čovekom kog je nekada svim srcem volela, činili su da joj se ceo svet iznova uzdrma. Proživio je čitav jedan život bez nje. Zbog

čega je to tako iznenađuje? Šta je očekivala? Njihov raskid je bio istovremeno i iznenađan i neizbežan. Svejedno što je on izašao iz veze, ona je bila kriva za to. On je naglo nestao, baš kao i čitav život koji je imala i planirala.

Sada se vratio, jedan od stotinu ili čak dve stotine muškaraca čije je profile pregledala.

Pitanje je bilo šta ona s tim da radi.

Drugo poglavlje

Džerard Remington se spremao da za nekoliko sati zaprosi Vanesu Moro kad mu se sve smrklo. Prosidba je, poput mnogo čega drugog u životu Džerarda Remingtona, bila pažljivo isplanirana. Prvi korak: posle opsežnog istraživanja, odlučio se za verenički prsten od platine, s dijamantom od 2,93 karata (kvadratnog oblika, čistoće VVS1, boje F) ovičenim nizom manjih dijamantata. Kupio ga je od čuvenog juvelira u delu Menhetna gde se prodaje nakit, u Zapadnoj četrdeset sedmoj ulici – ali ne u nekoj od preskupih velikih zlatara, već na malom štandu iza njih, blizu ugla sa Šestom avenijom.

Drugi korak: treba da krenu danas s bostonskog aerodroma Logan, letom 267 kompanije Džetblu u 7.30 ujutro, i da slete u Sen Marten u 11.31, gde bi on i Vanesa prešli u malu letelicu za Angilju i stigli na ostrvo u 12.45.

Treći, četvrti i ostali koraci: opustili bi se u vili na dva nivoa u Vajsroju, s pogledom na Zaliv Mids, zaronili bi u bazen iz kog se voda preliva, vodili bi ljubav, tuširali se i obukli

za večeru u *Blančardu*, rezervisanu za sedam. Džerard je unapred zvao i organizovao da im serviraju flašu Vanesinog omiljenog bordoškog vina, šato o-baji gran kri klase 2005, iz regije Pesak-Leonjan. Posle večere njih dvoje bi, držeći se za ruke, bosu šetali plažom. Proverio je kalendar mesečevih mena i znao da će mesec tada biti skoro pun. Dvesta metara dalje niz plažu (izmerio je udaljenost), nalazila se koliba sa slannim krovom u kojoj se preko dana iznajmljivala oprema za ronjenje i skijanje na vodi. Noću nije bilo nikoga. Tamošnji cvečar bi oivičio trem sa dvadeset jednom (broj nedelja koliko su se poznavali) belom kalom (Vanesinim omiljenim cvetom). Bio bi tu takođe i gudački kvartet. Na Džerardov znak, muzičari bi zasvirali *Somewhere Only We Know* od grupe *Kin*, pesmu koju su on i Vanesa izabrali za večno svoju. Onda bi se, pošto su oboje voleli tradiciju, Džerard spustio na koleno. Mogao je skoro da zamisli Vanesinu reakciju. Zanimela bi od iznenađenja. Oči bi joj se napunile suzama. Šakama bi pokrila lice od zadivljenosti i sreće.

„Kročila si u moj svet i zauvek ga promenila“, rekao bi Džerard. „Kao najneočekivaniji preobratitelj, uzela si ovaj obični komad gline i preobrazila ga u nešto mnogo moćnije, mnogo srećnije i življe nego što sam uopšte mogao zamisliti. Volim te. Volim te čitavim svojim bićem. Volim sve u vezi sa tobom. Tvoj osmeh daje boju i strukturu mom životu. Ti si najlepša i najstrastvenija žena na svetu. Hoćeš li me, molim te, učiniti najsrećnijim čovekom na svetu i udati se za mene?“

Džerard je još radio na tačnoj formulaciji – želeo je da bude baš kako treba – kada mu se sve smrklo. Ali svaka reč je bila istinita. Voleo je Vanesu. Svim srcem ju je voleo. Džerard nikada nije bio mnogo romantičan. U životu se često razočaravao u ljude. U nauku nije. Istini za volju, bio je najzadovoljniji kad je sam, kad se bori protiv mikroba i

mikroorganizama i razvija nove lekove i kontraagense koji bi dobili te bitke. Najzadovoljniji je bio u svojoj laboratoriji u *Benesti farmaciji*, dok rešava jednačine i ispisuje formule na tabli. Bio je, kako bi to rekle njegove mlađe kolege, starog kova. Voleo je tablu. To mu je pomagalo u razmišljanju – miris krede, prašina, umrljani prsti, lakoća s kojom je sve brisao – jer u nauci, uistinu, retko šta je trajno.

Zaista, baš tamo i u tim trenucima zanosa i samoće, Džerard se osećao najzadovoljnije.

Najzadovoljnije, ali ne i srećno.

Vanesa ga je prva u životu usrećila.

Sad je otvorio oči i pomislio na nju. S Vanesom je sve bilo u petoj brzini. Nikada ga nijedna žena nije tako uzdrimala – mentalno, emotivno i, naravno, fizički. Znao je da nijedna druga i neće.

Iako je otvorio oči, oko njega je i dalje bila tama. Prvo se pitao da nije možda još uvek kod kuće, ali je bilo isuviše hladno. Uvek je podešavao digitalni termostat na tačno 22 stepena. Uvek. Vanesa ga je često zadirkivala zbog takve preciznosti. Džerardovu potrebu za redom u životu neki ljudi su smatrali preteranom, pa je čak doživljavali i kao poremećaj. Vanesa je, međutim, razumela. Ona ne samo što je to cenila nego je takvu naviku smatrala plusom. „Baš te to čini velikim naučnikom i brižnim čovekom“, rekla mu je jednom. Objasnila mu je da su, po njenom mišljenju, ljudi za koje danas smatramo da imaju „poremećaj iz autističnog spektra“ u prošlosti bili genijalni slikari, naučnici i pisci, ali sad ih lekovima i dijagnozama ispravljaju, uniformišu i zatupljuju im čula.

„Genijalnost nastaje iz neobičnosti“, objasnila mu je.

„I ja sam neobičan?“

„Na najbolji mogući način, mili moj.“

Ali kako mu se srce napunilo uspomenu, osetio je neki čudan miris. Miris nečeg vlažnog, starog i ustajalog poput...

Poput blata. Poput sveže zemlje.

Odjednom ga je obuzela panika. Još uvek u mrklom mraku, Džerard je pokušao da dodirne svoje lice. Nije uspeo. Zglobovi su mu bili nečim vezani. Imao je osećaj da je to kanap, ili ne, nešto tanje. Možda žica. Probao je da pomeri noge. Bile su uvezane. Stegao je stomačne mišiće i probao da zabaci obe noge uvis, ali je udario u nešto. Nešto drveno. Tačno iznad sebe. Kao da je bio u...

Počeo je iz straha da se rita.

Gde je on to? Gde je Vanesa?

Pokušao je da sedne, ali je bio vezan pojasom oko grudi. Nije mogao da se pomeri. Čekao je da mu se oči priviknu na mrak, međutim to se nije dešavalo dovoljno brzo.

„Ima li koga? Molim vas, pomozite mi!“

Zatim je začuo šum. Tačno iznad sebe. Zvučalo je kao struganje ili meškoljenje ili...

Ili koraćanje?

Koraćanje baš iznad njega.

Džerard je razmišljao o mraku. Razmišljao je o mirisu svežeg tla. Odgovor je iznenada postao tako očigledan, ali opet nije imao smisla.

Pod zemljom sam, pomislio je. Pod zemljom sam.

I onda je zavrištao.